

ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย ในจังหวัดชลบุรี*

Factors Predicting Sexual Arousal Management among Male Adolescents in Chonburi Province*

กฤษณพงษ์ ลาภผล, พย.ม. (การพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน)¹

Kritsanaphong Laphphol, M.N.S. (Community Nurse Practitioner)¹

นิสากร กรุงไกรเพชร, ส.ด. (การพยาบาลสาธารณสุข)²

Nisakorn Krungkraipetch, Dr.P.H. (Public Health Nursing)²

สุวรรณา จันทร์ประเสริฐ, ส.ด. (การพยาบาลสาธารณสุข)³

Suwanna Junprasert, Dr.P.H. (Public Health Nursing)³

Received: March 7, 2022 Revised: April 16, 2022 Accepted: April 18, 2022

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย เพื่อศึกษาการจัดการอารมณ์ทางเพศ และปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเพศชายชั้นมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษาในจังหวัดชลบุรี จำนวน 240 คน เครื่องมือการวิจัยเป็นแบบสอบถามปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี แบ่งออกเป็น 9 ส่วน มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในช่วง .71-.93 เก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนธันวาคม 2562 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

* วิทยานิพนธ์หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

¹ Master's Thesis of Nursing Science Program in Community Nurse Practitioner, Faculty of Nursing, Burapha University

¹ มหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

¹ Master, Program in Community Nurse Practitioner, Faculty of Nursing, Burapha University

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา: อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

² Assistant Professor, Faculty of Nursing, Burapha University: Major Advisor

² ผู้เขียนหลัก (Corresponding author) E-mail: nisakorn@buu.ac.th

³ รองศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา: อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

³ Associate Professor, Faculty of Nursing, Burapha University: Co-advisor

ผลการวิจัยพบว่า 1) อิทธิพลจากเพื่อน ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว และการปฏิบัติทางศาสนา สามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ร้อยละ 46.10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2 = .461, p < .001$) 2) การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว อิทธิพลจากเพื่อน ระดับการศึกษา และความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ สามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ร้อยละ 15.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2 = .155, p < .001$) และ 3) ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ อิทธิพลจากเพื่อน และสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ สามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ร้อยละ 38.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2 = .388, p < .001$)

จากการวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะว่า พยาบาลควรส่งเสริมให้วัยรุ่นชายเลือกบริโภคสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศอย่างเหมาะสม ส่งเสริมให้เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา ให้ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ และส่งเสริมให้ครอบครัวมีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ เพื่อให้วัยรุ่นชายมีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสม

คำสำคัญ: การจัดการอารมณ์ทางเพศ การควบคุมอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ

Abstract

This predictive correlational research aimed to identify sexual arousal management and predictive factors of sexual arousal management among male adolescents. The samples were 240 male high school and vocational students in Chonburi Province. The research instrument was a nine-part questionnaire of factors predicting sexual arousal management among male adolescents in Chonburi Province with reliability in the range of .71–.93. Data were collected in December, 2019. Statistics used for data analysis included frequency, percentage, mean, standard deviation, and stepwise multiple regression analysis.

The research results revealed that 1) influence from friends, experience in sexual intercourse, media stimulating sexual arousal, communication regarding sexual arousal management, and religious practices were statistically significantly accounted for 46.10% of the variance of sexual arousal management in term of controlling sexual emotion among male adolescents ($R^2 = .461, p < .001$); 2) communication regarding sexual arousal management, influence from friends, education level, and knowledge about sexual arousal management were statistically significantly accounted for 15.50% of the variance of sexual arousal management in term of deviating from sexual emotion among male adolescents ($R^2 = .155,$

$p < .001$); and 3) experience in sexual intercourse, influence from friends, and media stimulating sexual arousal were statistically significantly accounted for 38.80% of the variance of sexual arousal management in term of releasing sexual emotion among male adolescents ($R^2 = .388, p < .001$).

This research suggests that nurses should enhance media literacy among male adolescents as well as promote religious activities participation, provide knowledge about sexual arousal management, and enhance communication regarding sexual arousal management in family. This will help male adolescents have an appropriate sexual arousal management.

Keywords: Sexual arousal management, Sexual arousal control, Sexual deviation, Sexual release

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการอารมณ์ทางเพศเป็นปฏิกิริยาที่มนุษย์ใช้เมื่อเกิดอารมณ์หรือความรู้สึกทางเพศ ในการตอบสนอง ระบาย หรือปลดปล่อยอารมณ์หรือความรู้สึก อารมณ์ทางเพศจะเริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่อายุ 12 ปีขึ้นไป หรือเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น การจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่นมี 3 วิธี คือ 1) การควบคุมอารมณ์ทางเพศด้วยการข่มใจ หักห้ามใจไม่ให้เกิดอารมณ์ทางเพศ หรือพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งเร้าต่างๆ เช่น สิ่งช่วยอารมณ์ทางเพศ การอยู่ตามลำพังกับคู่อีก 2) การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศด้วยการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การออกกำลังกาย กิจกรรมสันทนาการ เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจเมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศ และ 3) การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (masturbation) (โอกาส ธรรมวานิช, 2526 อ้างถึงในทิพย์สิริ กาญจนวาสิ, 2557) ซึ่งการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่นชายมากกว่าการมีเพศสัมพันธ์ (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์, 2558)

วัยรุ่นชายที่มีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยวิธีปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการมีเพศสัมพันธ์ มีความเสี่ยงต่อการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ หากมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย (unsafe sex) จากรายงานของ National AIDS Management Center (2015) พบว่า ในปี พ.ศ. 2558 ผู้ที่ติดเชื้อจากโรคติดต่อทาง

เพศสัมพันธ์และเชื้อเอชไอวีรายใหม่เป็นวัยรุ่นมากถึงร้อยละ 70 สอดคล้องกับข้อมูลของสำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ (2562) ที่พบว่าเมื่ออัตราป่วยในปี พ.ศ. 2556 และ 2561 เท่ากับ 93.60 และ 189.50 ต่อแสนประชากรอายุ 15–24 ปี ตามลำดับ ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ การจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยวิธีปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศด้วยการมีเพศสัมพันธ์ยังอาจส่งผลให้เกิดการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควรของหญิงที่เป็นคู่่นอนได้ จากการวิเคราะห์สถานการณ์ใน A situation analysis of adolescents in Thailand 2015–2016 (UNICEF Thailand, 2018) พบว่า วัยรุ่นหญิงมีอัตราการทำแท้งด้วยสาเหตุการตั้งครรภ์ไม่พร้อมมากถึงร้อยละ 58.50 ในจำนวนนี้เป็นกรตั้งครรภ์จากการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันมากถึงร้อยละ 79.80 ทั้งนี้ จังหวัดชลบุรีเป็นจังหวัดที่มีอัตราการคลอดของหญิงอายุ 15–19 ปี ต่อประชากรหญิงอายุ 15–19 ปี มากเป็นอันดับ 3 ของประเทศ (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์, 2562) โดยในปี พ.ศ. 2557 และ 2560 จังหวัดชลบุรีมีจำนวนหญิงอายุน้อยกว่า 20 ปี มารับบริการด้วยการคลอด/แท้งบุตร เท่ากับ 1,191 ราย และ 2,486 ราย ตามลำดับ (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์, 2560) ซึ่งพบว่ามีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น

จากการทบทวนวรรณกรรม ยังไม่พบการศึกษาที่

เกี่ยวข้องกับการจัดการอารมณ์ทางเพศ ซึ่งการจัดการอารมณ์ทางเพศที่ไม่เหมาะสมทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชายได้ การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชาย โดยพบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ ได้แก่ อายุ (อนุชิต วรรกา, มณีนรัตน์ ชีระวิวัฒน์, สุปรียา ต้นสกุล, และนิรัตน์ อิมามี, 2558) ระดับการศึกษา (เบญจวรรณ ช่วยแก้ว, นฤมล เม่งไฉ่, อัครีย์ พิษย์รัตน์, และจันทร์เพ็ญ เลิศวนวัฒนา, 2561) ทักษะคิดเรื่องเพศ (ชลลดา ไชยกุลวัฒนา, ชนิตา ประดิษฐ์สถาพร, และแววดาว คำเขียว, 2556; พิษญา พจนโพธา, สุกโชค สิงห์กันต์, จิตวี แก้วพรสวรรค์, และสุพร อภินันทเวช, 2560) ความรู้เรื่องเพศ (พิชญา พจนโพธา และคณะ, 2560) การปฏิบัติทางศาสนา (อุมากรณ์ ภัทราวณิชย์, 2557) การมีแฟนหรือคูรัก (Atwood et al., 2012) อิทธิพลจากเพื่อน (วรรณศิริ ประจันโน, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวสน์, และพรณา หอมสินธุ์, 2560; สุกัญญา สุรังษี, 2558) สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (วรรณศิริ ประจันโน และคณะ, 2560) ประเภทการศึกษา (รณรงค์ ศรีพล, 2559) รูปแบบการเลี้ยงดู (อนุชิต วรรกา และคณะ, 2558) การสื่อสารเรื่องเพศ (Lam, Russell, Tan, & Leong, 2007) และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ (Tu, Lou, Gao, Li, & Zabin, 2012) โดยปัจจัยต่างๆ เหล่านี้มีทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกของบุคคลที่เป็นตัวพัฒนาโครงสร้างทางสติปัญญาของวัยรุ่น ซึ่งส่งผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ

การจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสมจะเกิดขึ้นได้ต้องมีปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกของบุคคลเป็นปัจจัยในการส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งจากทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ (The sexual system) ของ Abramson (1983) เชื่อว่า การแสดงออกทางเพศถูกควบคุมด้วยโครงสร้างทางสติปัญญา (cognitive structure) ที่เปรียบเสมือนแหล่งเก็บความรู้สึก ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล โครงสร้างทางสติปัญญานี้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรม

ทางเพศทั้งหมด ซึ่งพัฒนามาจากตัวป้อน (input) 4 ปัจจัย ได้แก่ 1) วุฒิภาวะ (maturation) 2) บรรทัดฐานทางสังคม (social norms) 3) มาตรฐานของผู้ปกครอง (parental standards) และ 4) ประสบการณ์ทางเพศ (previous sexual experience) โดยปัจจัย 4 ปัจจัยนี้เป็นทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกของบุคคลที่มีผลต่อโครงสร้างทางสติปัญญา ซึ่งจะส่งผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย

จากการทบทวนวรรณกรรม ยังไม่พบการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการอารมณ์ทางเพศในวัยรุ่นชาย ประกอบกับขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมไทยถือว่าเป็นเรื่องที่น่าอับอายที่จะกล่าวถึง จึงขาดการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ทำให้ขาดองค์ความรู้ที่จะทำความเข้าใจในปัจจัยและการพัฒนาแนวทางแก้ไข และการศึกษาที่ผ่านมาเป็นการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ แต่ยังไม่มีการศึกษาด้านต่อของพฤติกรรม คือ การจัดการอารมณ์ทางเพศในวัยรุ่นชาย ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่นายการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี ได้แก่ การควบคุมอารมณ์ทางเพศ การเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ โดยครอบคลุมปัจจัยต่างๆ ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคูรัก อิทธิพลจากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประเภทการศึกษา รูปแบบการเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ในการหาแนวทางแก้ไขปัญหาเรื่องเพศในวัยรุ่นชาย โดยเฉพาะพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชนสามารถใช้ประโยชน์จากผลการวิจัยครั้งนี้ในการออกแบบโปรแกรมส่งเสริมการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสม เพื่อลด เพิ่มหรือส่งเสริมปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศในวัยรุ่นชายต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี

2. เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี

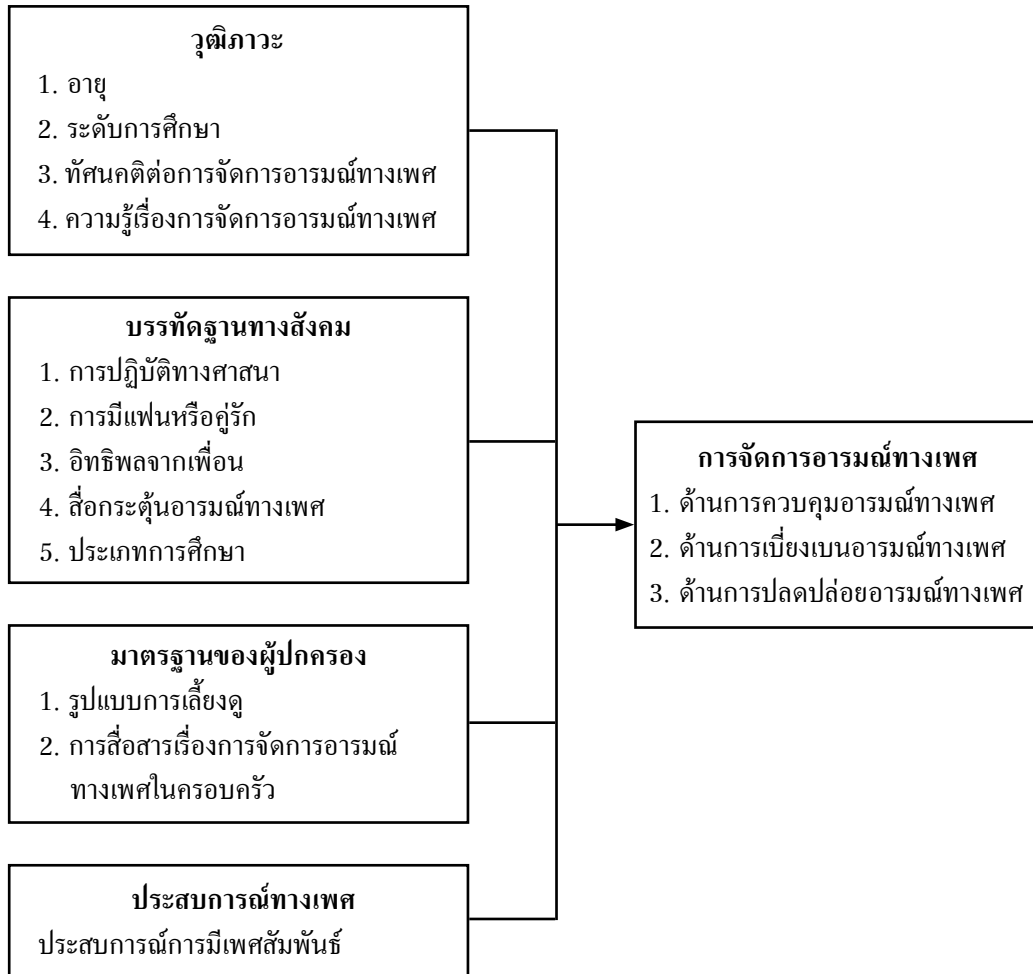
สมมติฐานการวิจัย

อายุ ระดับการศึกษา ทักษะคิดต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติทางศาสนา การมีแฟนหรือคู่อรัก อิทธิพลจากเพื่อน สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประเภทการศึกษา รูปแบบการเลี้ยงดู การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุม

อารมณ์ทางเพศ ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรีได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยประยุกต์ทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ของ Abramson (1983) มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยแนวคิดนี้เชื่อว่า การแสดงออกทางเพศถูกควบคุมด้วยโครงสร้างทางสติปัญญา ที่เปรียบเสมือนแหล่งเก็บความรู้สึก ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล โครงสร้างนี้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งพัฒนามาจากตัวป้อน 4 ปัจจัย ได้แก่ วุฒิภาวะ บรรทัดฐานทางสังคม มาตรฐานของผู้ปกครอง และประสบการณ์ทางเพศ โดยปัจจัย 4 ปัจจัยนี้ เป็นทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกของบุคคลที่มีผลต่อโครงสร้างทางสติปัญญา ซึ่งจะส่งผลต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย สรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (predictive correlational research)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรเป็นนักเรียนเพศชายที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2-6 และระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพของภาครัฐ ในจังหวัดชลบุรี ในปีการศึกษา 2562 โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ สามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี และยินยอมเข้าร่วมการวิจัย คำนวณขนาดตัวอย่างโดยใช้

วิธีการคำนวณขนาดตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์ด้วยสถิติถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยใช้สูตรของ Tabachnick and Fidell (2007) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 146 คน และเพื่อเป็นการทดแทนในกรณีที่แบบสอบถามไม่สมบูรณ์ จึงเพิ่มกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 20 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย 176 คน เลือกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ดังนี้ 1) แบ่งกลุ่มตัวอย่างตามลักษณะพื้นที่ ด้วยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ ได้เป็นชุมชนเมืองและชุมชนชนบท แล้วแบ่งสถานศึกษาตาม

สังกัด ได้เป็นสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยม (สพม.) และในสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัด (อศจ.) 2) เลือกสถานศึกษาด้วยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม โดยการจับฉลาก และ 3) เลือกห้องเรียนด้วยวิธีการสุ่ม แบบกลุ่มโดยการจับฉลาก ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 252 คน

เครื่องมือการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยทำนุบำรุงการจัดการอารรมณ์ทางเพศ ของวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี แบ่งออกเป็น 9 ส่วน (ส่วนที่ 1-6 ส่วนที่ 8 และส่วนที่ 9 ผู้วิจัยสร้างขึ้น) ดังนี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วยข้อความ เกี่ยวกับอายุ ระดับการศึกษา การมีแฟนหรือคู่อีก ประเภท การศึกษา และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 5 ข้อ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบเลือกตอบและแบบเติมคำ

ส่วนที่ 2 ทักษะคิดต่อการจัดการอารรมณ์ทางเพศ จำนวน 13 ข้อ ประกอบด้วยข้อความทางบวก จำนวน 8 ข้อ และข้อความทางลบ จำนวน 5 ข้อ มีลักษณะ คำตอบเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จากคะแนน 1-5 ของข้อความทางบวก ได้แก่ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่เห็นด้วย ไม่แน่ใจ เห็นด้วย และเห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนข้อความทางลบให้คะแนนในลักษณะตรงกันข้าม สำหรับเกณฑ์การแปลผลคะแนน แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มีทัศนคติต่อการจัดการอารรมณ์ทางเพศในระดับ น้อยที่สุด (1.00-1.50 คะแนน) ในระดับน้อย (1.51-2.50 คะแนน) ในระดับปานกลาง (2.51-3.50 คะแนน) ในระดับดี (3.51-4.50 คะแนน) และในระดับดีที่สุด (4.51-5.00 คะแนน)

ส่วนที่ 3 ความรู้เรื่องการจัดการอารรมณ์ทางเพศ จำนวน 10 ข้อ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ หากตอบถูก ให้ 1 คะแนน และหากตอบผิด ให้ 0 คะแนน ส่วนเกณฑ์ การแปลผลคะแนน แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ มีความรู้ เรื่องการจัดการอารรมณ์ทางเพศในระดับต่ำ (0-5.99 คะแนน) ในระดับปานกลาง (6-7.99 คะแนน) และใน ระดับดี (8-10 คะแนน)

ส่วนที่ 4 การปฏิบัติทางศาสนา จำนวน 10 ข้อ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จากคะแนน 1-5 ได้แก่ ไม่ได้ปฏิบัติ ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง ปฏิบัติบางครั้ง ปฏิบัติบ่อยครั้ง และปฏิบัติเป็นประจำ ส่วนเกณฑ์การแปลผลคะแนน แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มีการปฏิบัติทางศาสนาในระดับน้อยที่สุด (1.00-1.50 คะแนน) ในระดับน้อย (1.51-2.50 คะแนน) ในระดับปานกลาง (2.51-3.50 คะแนน) ในระดับมาก (3.51-4.50 คะแนน) และในระดับมากที่สุด (4.51-5.00 คะแนน)

ส่วนที่ 5 อิทธิพลจากเพื่อน จำนวน 10 ข้อ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จากคะแนน 1-5 ได้แก่ ไม่เคยเลย นาน ๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อยครั้ง และเป็นประจำ ส่วนเกณฑ์การแปลผลคะแนน แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มีอิทธิพลจากเพื่อนใน ระดับน้อยที่สุด (1.00-1.50 คะแนน) ในระดับน้อย (1.51-2.50 คะแนน) ในระดับปานกลาง (2.51-3.50 คะแนน) ในระดับมาก (3.51-4.50 คะแนน) และในระดับ มากที่สุด (4.51-5.00 คะแนน)

ส่วนที่ 6 สื่อกระตุ้นอารรมณ์ทางเพศ ประกอบด้วย หนังสือโป๊ นิตยสารโป๊ แผ่นภาพโป๊ ภาพยนตร์โป๊ เว็บไซต์โป๊ คลิปโป๊ แอปพลิเคชันโป๊ ในโทรศัพท์ เคลื่อนที่ และวีซีดี/ดีวีดีโป๊ จำนวน 8 ข้อ มีลักษณะ คำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (checklist) โดยให้ เลือกตอบว่ามีหรือไม่มี โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ หากตอบว่ามี ให้ 1 คะแนน และหากตอบว่าไม่มี ให้ 0 คะแนน คะแนนรวมอยู่ในช่วง 0-8 คะแนน สำหรับการแปล ผลคะแนน คะแนนรวมต่ำ หมายถึง มีสื่อกระตุ้นอารรมณ์ ทางเพศน้อย และคะแนนรวมสูง หมายถึง มีสื่อกระตุ้น อารรมณ์ทางเพศมาก

ส่วนที่ 7 รูปแบบการเลี้ยงดู ผู้วิจัยประยุกต์จาก แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ของจุฬาลักษณ์ สมารวงค์ (2552) แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ แบบอิตาเลียนไปดอย จำนวน 4 ข้อ แบบตามใจ จำนวน 4 ข้อ และแบบประชาธิปไตย จำนวน 4 ข้อ

รวมจำนวน 12 ข้อ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จากคะแนน 1-5 ได้แก่ ไม่เห็นด้วย เห็นด้วยน้อยที่สุด เห็นด้วยน้อย เห็นด้วยมาก และเห็นด้วยมากที่สุด สำหรับการแปลผลคะแนน รวมคะแนนในแต่ละรูปแบบการเลี้ยงดู หากรูปแบบการเลี้ยงดูใดมีคะแนนรวมมากที่สุด ถือว่ามีรูปแบบการเลี้ยงดูนั้น

ส่วนที่ 8 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว จำนวน 9 ข้อ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จากคะแนน 1-5 ได้แก่ ไม่เคยเลย นานๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อยครั้ง และเป็นประจำ ส่วนเกณฑ์การแปลผลคะแนน แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศฯ ในระดับน้อยที่สุด (1.00-1.50 คะแนน) ในระดับน้อย (1.51-2.50 คะแนน) ในระดับปานกลาง (2.51-3.50 คะแนน) ในระดับมาก (3.51-4.50 คะแนน) และในระดับมากที่สุด (4.51-5.00 คะแนน)

ส่วนที่ 9 การจัดการอารมณ์ทางเพศ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ จำนวน 9 ข้อ ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ จำนวน 6 ข้อ และด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ จำนวน 4 ข้อ รวมจำนวน 19 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามทางบวก จำนวน 9 ข้อ และข้อคำถามทางลบ จำนวน 10 ข้อ มีลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จากคะแนน 1-5 ของข้อคำถามทางบวก ได้แก่ ไม่เลย นานๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อยครั้ง และทุกครั้ง ส่วนข้อคำถามทางลบให้คะแนนในลักษณะตรงกันข้าม สำหรับเกณฑ์การแปลผลคะแนน แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านนั้นๆ ในระดับน้อยที่สุด (1.00-1.50 คะแนน) ในระดับน้อย (1.51-2.50 คะแนน) ในระดับปานกลาง (2.51-3.50 คะแนน) ในระดับบ่อย (3.51-4.50 คะแนน) และในระดับบ่อยที่สุด (4.51-5.00 คะแนน) นอกจากนี้ยังใช้ค่าคะแนนสัมพัทธ์ในการบ่งบอกสัดส่วนการจัดการอารมณ์ทางเพศแต่ละด้าน โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ มีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านนั้นๆ น้อย (.01-.33 คะแนน หรือร้อยละ 1-33) มีการจัดการ

อารมณ์ทางเพศด้านนั้นๆ ปานกลาง (.34-.67 คะแนน หรือร้อยละ 34-67) และมีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านนั้นๆ มาก (.68-1.00 คะแนน หรือร้อยละ 68-100)

สำหรับการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือนี้ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามส่วนที่ 2 ทศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ส่วนที่ 3 ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ส่วนที่ 4 การปฏิบัติทางศาสนา ส่วนที่ 5 อิทธิพลจากเพื่อน ส่วนที่ 7 รูปแบบการเลี้ยงดู ส่วนที่ 8 การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว และส่วนที่ 9 การจัดการอารมณ์ทางเพศ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วยพยาบาลที่มีประสบการณ์การทำงานเรื่องเพศ ในวัยรุ่น (2 คน) อาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตและจิตเวช (2 คน) และอาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมเด็กและวัยรุ่น ได้ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (CVI) อยู่ในช่วง .88-1.00 ดำเนินการแก้ไขตามคำแนะนำ จากนั้นนำไปทดลองใช้กับวัยรุ่นชายในจังหวัดชลบุรี ที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 ส่วนที่ 4 ส่วนที่ 5 ส่วนที่ 7 ส่วนที่ 8 และส่วนที่ 9 (รายด้าน) ด้วยวิธีการของครอนบาช ได้ค่าเท่ากับ .88, .93, .92, .93, .91, .82, .80 และ .76 ตามลำดับ ส่วนแบบสอบถามส่วนที่ 3 หาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน สูตรที่ 20 (KR-20) ได้ค่าเท่ากับ .71

การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้ 1) หลังจากโครงร่างวิจัยได้รับการพิจารณาเห็นชอบจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา (เอกสารรับรองเลขที่ 01-09-2562 วันที่ 22 ตุลาคม 2562) ผู้วิจัยจึงเริ่มเก็บรวบรวมข้อมูล และ 2) ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล และสิทธิในการถอนตัวจากการวิจัย รวมทั้งแจ้งว่าข้อมูลจะได้รับการเก็บรักษาเป็นความลับและนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น โดยจะนำเสนอข้อมูลในภาพรวม **การเก็บรวบรวมข้อมูล** ผู้วิจัยขออนุญาตดำเนิน

การวิจัยจากผู้อำนวยการสถานศึกษาแต่ละแห่ง เข้าพบบุคลากรที่เกี่ยวข้อง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล จากนั้นพบกลุ่มตัวอย่างในวัน เวลา และสถานที่ตามที่ทางสถานศึกษานัดหมาย แนะนำตัว ดำเนินการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างตามข้อความชี้แจงการพิทักษ์สิทธิ ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม โดยใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง ทั้งนี้ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือน ธันวาคม 2562

การวิเคราะห์ข้อมูล ปัจจัยส่วนบุคคล วิเคราะห์ด้วยสถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลทัศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศ ข้อมูลการปฏิบัติทางศาสนา ข้อมูลอิทธิพลจากเพื่อน และข้อมูลการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว วิเคราะห์ด้วยสถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ข้อมูลความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ ข้อมูลสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และข้อมูลรูปแบบการเลี้ยงดู วิเคราะห์ด้วยสถิติความถี่และร้อยละ ข้อมูลการจัดการอารมณ์ทางเพศ วิเคราะห์ด้วยสถิติค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าคะแนนจริง และค่าคะแนนสัมพัทธ์ ส่วนการหาปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศ วิเคราะห์ด้วยสถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน ทั้งนี้ แบบสอบถามมีความไม่สมบูรณ์ จำนวน 5 ชุด และตรวจพบความผิดปกติของข้อมูล (outlier) จำนวน 7 ชุด จึงวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 240 คน

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของวัยรุ่นชาย พบว่า วัยรุ่นชายส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 14–16 ปี (วัยรุ่นตอนกลาง) คิดเป็นร้อยละ 72.10 โดยมีอายุเฉลี่ย 15.80 ปี ($SD = 1.30$) กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.70 ส่วนใหญ่ไม่มีแฟนหรือคูรัก คิดเป็นร้อยละ 63.30 ศึกษาในสถาบันการศึกษาสายสามัญ ระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 77.10 และไม่เคยมี

ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ (ในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา) คิดเป็นร้อยละ 72.10

2. ทัศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย พบว่า วัยรุ่นชายมีคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อการจัดการอารมณ์ทางเพศโดยรวมในระดับปานกลาง ($M = 3.32, SD = 1.25$)

3. ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย พบว่า วัยรุ่นชายมีความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในระดับต่ำ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.50 รองลงมา คือ ระดับดี คิดเป็นร้อยละ 29.60 และระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 27.90 ตามลำดับ

4. การปฏิบัติทางศาสนาของวัยรุ่นชาย พบว่า วัยรุ่นชายมีคะแนนเฉลี่ยการปฏิบัติทางศาสนาโดยรวมในระดับปานกลาง ($M = 2.69, SD = 1.29$)

5. อิทธิพลจากเพื่อนของวัยรุ่นชาย พบว่า วัยรุ่นชายมีคะแนนเฉลี่ยอิทธิพลจากเพื่อนโดยรวมในระดับปานกลาง ($M = 2.94, SD = 1.47$)

6. สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย พบว่า วัยรุ่นชายส่วนใหญ่มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศเป็นเว็บไซต์ โป๊ คิดเป็นร้อยละ 68.30 รองลงมา คือ คลิปโป๊ คิดเป็นร้อยละ 48.30 และแอปพลิเคชันโป๊ในโทรศัพท์เคลื่อนที่ คิดเป็นร้อยละ 23.30 ตามลำดับ

7. รูปแบบการเลี้ยงดูของวัยรุ่นชาย พบว่า วัยรุ่นชายส่วนใหญ่มีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย คิดเป็นร้อยละ 68.80 รองลงมา คือ แบบอัตตาธิปไตย คิดเป็นร้อยละ 18.70 และแบบตามใจ คิดเป็นร้อยละ 12.50 ตามลำดับ

8. การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวของวัยรุ่นชาย พบว่า วัยรุ่นชายมีคะแนนเฉลี่ยการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวโดยรวมในระดับปานกลาง ($M = 2.80, SD = 1.40$)

9. การจัดการอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย พบว่า วัยรุ่นชายมีคะแนนเฉลี่ยการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศในระดับปานกลาง ($M = 3.44, SD = 1.28$) ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศในระดับ

ปานกลาง ($M=2.72, SD=1.39$) และด้านการปลดปล่อย
 อารมณ์ทางเพศในระดับน้อย ($M=1.91, SD=1.16$)
 และพบว่า วัยรุ่นชายมีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้าน
 การควบคุมอารมณ์ทางเพศในสัดส่วนมากที่สุด ($M=.44,$

$SD=.11$) รองลงมา คือ ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ
 ($M=.33, SD=.09$) และด้านการปลดปล่อยอารมณ์
 ทางเพศ ($M=.23, SD=.09$) ตามลำดับ ดังแสดงใน
 ตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าคะแนนสัมพัทธ์และระดับการจัดการอารมณ์ทางเพศแต่ละด้านของวัยรุ่นชาย ($n=240$)

การจัดการอารมณ์ทางเพศ	min-max		ค่าคะแนนสัมพัทธ์		ระดับ
	possible	actual	M	SD	
ด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ	0-1	.16-.69	.44	.11	ปานกลาง
ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ	0-1	.12-.51	.33	.09	น้อย
ด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ	0-1	.11-.61	.23	.09	น้อย

10. ปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศของ
 วัยรุ่นชาย

10.1 ด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศ พบว่า
 ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้าน
 การควบคุมอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้อย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติ ตามลำดับ ได้แก่ อิทธิพลจากเพื่อน
 ($Beta=-.394, p<.001$) ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์
 ($Beta=-.330, p<.001$) สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

($Beta=-.196, p<.001$) การสื่อสารเรื่องการจัดการ
 อารมณ์ทางเพศในครอบครัว ($Beta=-.158, p<.01$)
 และการปฏิบัติทางศาสนา ($Beta=.123, p<.05$)
 โดยสามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศ
 ด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศได้ร้อยละ 46.10 อย่าง
 มีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2=.461, p<.001$) ดังแสดง
 ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์
 ทางเพศของวัยรุ่นชาย ($n=240$)

ปัจจัยทำนาย	b	SE	Beta	t	p
อิทธิพลจากเพื่อน	-.413	.059	-.394	-6.960	< .001
ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์	-7.940	1.180	-.330	-6.730	< .001
สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	-1.182	.298	-.196	-3.970	< .001
การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ ทางเพศในครอบครัว	-.195	.069	-.158	-2.810	.005
การปฏิบัติทางศาสนา	.125	.052	.123	2.370	.019

Constant = 61.930, R = .679, $R^2 = .461$, adj. $R^2 = .449$, F = 40.030, $p < .001$

10.2 ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ พบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตามลำดับ ได้แก่ การสื่อสารเรื่อง การจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว (Beta = .247, $p < .001$) อิทธิพลจากเพื่อน (Beta = .244, $p < .01$)

ระดับการศึกษา (Beta = -.156, $p < .05$) และความรู้ เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ (Beta = .125, $p < .05$) โดยสามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้ร้อยละ 15.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2 = .155$, $p < .001$) ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย (n = 240)

ปัจจัยทำนาย	b	SE	Beta	t	p
การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัว	.242	.068	.247	3.550	< .001
อิทธิพลจากเพื่อน	.203	.058	.244	3.470	.001
ระดับการศึกษา	-1.036	.397	-.156	-2.610	.010
ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ	.505	.256	.125	1.980	.049

Constant = 30.070, R = .394, $R^2 = .155$, adj. $R^2 = .147$, F = 9.290, $p < .001$

10.3 ด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ พบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตามลำดับ ได้แก่ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ (Beta = .456, $p < .001$) อิทธิพลจากเพื่อน

(Beta = .225, $p < .001$) และสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (Beta = .167, $p < .01$) โดยสามารถร่วมกันทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศได้ร้อยละ 38.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R^2 = .388$, $p < .001$) ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของปัจจัยทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชาย (n = 240)

ปัจจัยทำนาย	b	SE	Beta	t	p
ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์	9.010	1.030	.456	8.750	< .001
อิทธิพลจากเพื่อน	.194	.046	.225	4.190	< .001
สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	.826	.259	.167	3.190	.002

Constant = 15.980, R = .623, $R^2 = .388$, adj. $R^2 = .386$, F = 38.560, $p < .001$

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นชายมีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศในสัดส่วนมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ และด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ตามลำดับ ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างใช้เวลาส่วนใหญ่ที่สถานศึกษาในกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมต่างๆ ประกอบกับกฎระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ ของสถานศึกษา ทำให้เมื่อกลุ่มตัวอย่างเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น จึงใช้การควบคุมอารมณ์ทางเพศมากที่สุด แต่หากเกิดอารมณ์ทางเพศจนไม่สามารถควบคุมหรือเบี่ยงเบนได้ ก็จะใช้การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ โดยผลการวิจัยพบว่า การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศมีสัดส่วนน้อยที่สุด ซึ่งอาจเกิดจากวัฒนธรรมเรื่องเพศในประเทศไทยที่มองว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรกล่าวถึง เป็นเรื่องน่าอับอาย ไม่ควรแสดงออก กลุ่มตัวอย่างจึงใช้การปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศน้อย

ผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลจากเพื่อนสามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า วัยรุ่นใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนที่สามารถเข้าใจปัญหาของกันและกันได้ดีกว่าคนต่างวัย กลุ่มเพื่อนจึงเป็นสังคมที่สำคัญของวัยรุ่นที่มีผลต่อพฤติกรรมต่างๆ แต่การควบคุมอารมณ์ทางเพศเป็นการหลีกเลี่ยง ช่มใจให้ไม่เกิด หรือทำให้อารมณ์ทางเพศที่เกิดขึ้นแล้วหมดไปด้วยจิตใจของตนเอง ดังนั้น วัยรุ่นชายที่มีอิทธิพลจากเพื่อนมาก จะควบคุมอารมณ์ทางเพศได้น้อยกว่าวัยรุ่นชายที่มีอิทธิพลจากเพื่อนน้อย สอดคล้องกับการศึกษาของ สุมิตตา สว่างทุกข์ และปรีชาติ ทาโน (2558) ที่พบว่า อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ผลการวิจัยพบว่า ประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า

ประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์เป็นการรับรู้เดิมที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ผ่านทางระบบประสาทสัมผัสทั้ง 5 โดยจะส่งผลต่อการเรียนรู้และการจดจำการปฏิบัติพฤติกรรมทางเพศนั้นๆ โดยผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นชายที่มีประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์จะควบคุมอารมณ์ทางเพศได้น้อยกว่าวัยรุ่นชายที่ไม่เคยมีประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับการศึกษาของนงญาประไพ สาระ และชุตติมา หุ่มเรื่องวงษ์ (2559) ที่พบว่า วัยรุ่นที่ไม่เคยมีประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์น้อยกว่าวัยรุ่นที่เคยมีประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์

ผลการวิจัยพบว่า สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศสามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศต่างๆ เป็นปัจจัยชักนำสู่การปฏิบัติพฤติกรรมทางเพศ ทำให้วัยรุ่นชายเกิดการเรียนรู้ เรียนแบบ สร้างค่านิยมให้กับวัยรุ่น เนื่องจากสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศจะกระตุ้นความต้องการทางเพศของวัยรุ่น โดยผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นชายที่มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากจะควบคุมอารมณ์ทางเพศได้น้อยกว่าวัยรุ่นชายที่มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศน้อย สอดคล้องกับการศึกษาของวรรณศิริ ประจันโน และคณะ (2560) ที่พบว่า วัยรุ่นที่สามารถเข้าถึงสื่อที่ช่วยได้มากมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง

ผลการวิจัยพบว่า การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวสามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า การควบคุมอารมณ์ทางเพศเป็นการควบคุมอารมณ์ภายในจิตใจของตนเองทั้งก่อนและขณะเกิดอารมณ์ทางเพศให้หมดไป การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวทำให้วัยรุ่นสามารถเลือกวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านอื่นๆ ได้ โดยผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นชายที่มีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวมากจะควบคุม

อารมณ์ทางเพศได้น้อยกว่าวัยรุ่นชายที่มีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวน้อย

ผลการวิจัยพบว่า การปฏิบัติทางศาสนาสามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการควบคุมอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า วัยรุ่นชายที่มีการปฏิบัติทางศาสนามากจะควบคุมอารมณ์ทางเพศได้มากกว่าวัยรุ่นชายที่มีการปฏิบัติทางศาสนา น้อย เนื่องจากศาสนาจะมีหลักคำสอนให้คนปฏิบัติในสิ่งที่เหมาะสม ถูกต้อง ไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร จนเกิดเป็นบรรทัดฐานทางสังคม ดังการศึกษาของ อุมารณท์ ภัทราวณิชช์ (2557) ที่พบว่า วัยรุ่นที่ใกล้ชิดกับศาสนามีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกช้ากว่าวัยรุ่นที่ไม่เคร่งศาสนา

ผลการวิจัยพบว่า การสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวสามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า การสื่อสารในครอบครัวจะช่วยให้วัยรุ่นสามารถแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก หรือการกระทำต่าง ๆ ซึ่งจะถูกถ่ายทอดหรือให้คำแนะนำตามมาตรฐานของผู้ปกครอง โดยผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นชายที่มีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศในครอบครัวมากจะมีการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศมาก สอดคล้องกับการศึกษาของ Lam et al. (2007) ที่พบว่า การปลูกฝังเรื่องการไม่มีเพศสัมพันธ์ในวัยเด็กของลูก การเปิดใจพูดคุยกันเรื่องเพศ และการมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างแม่กับลูก มีผลทำให้เด็กมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกช้าออกไป

ผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลจากเพื่อนสามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า วัยรุ่นชายที่มีอิทธิพลจากเพื่อนมากจะเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้มากกว่าวัยรุ่นชายที่มีอิทธิพลจากเพื่อนน้อย เนื่องจากอิทธิพลจากเพื่อนเป็นปัจจัยชักนำให้วัยรุ่นชายมีการจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศ จากการชักจูง แนะนำ หรือรับรู้การปฏิบัติจากเพื่อน เกิดเป็น

บรรทัดฐานทางสังคมของกลุ่มเพื่อนที่เกิดการยอมรับในพฤติกรรมซึ่งกันและกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ วรรมศิริ ประจันโน และคณะ (2560) ที่พบว่า การรับรู้การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

ผลการวิจัยพบว่า ระดับการศึกษาสามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า วัยรุ่นชายที่มีระดับการศึกษามากขึ้นจะเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้น้อยกว่าวัยรุ่นชายที่มีระดับการศึกษาน้อยกว่า เนื่องจากระดับการศึกษาที่เพิ่มมากขึ้นทำให้วัยรุ่นมีความรู้ ความเข้าใจ มีความคิดและประสบการณ์เกี่ยวกับการจัดการอารมณ์ทางเพศมากขึ้น สามารถเลือกใช้วิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศได้ตามความรู้หรือประสบการณ์ที่สั่งสมจากการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาของ เบญจวรรณ ช่วยแก้ว และคณะ (2561) ที่พบว่า ระดับชั้นที่กำลังศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น

ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศสามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้ อธิบายได้ว่า ความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศเป็นปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นชายเลือกวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศได้อย่างเหมาะสม เนื่องจากจะสามารถใช้ความรู้ที่มีเป็นหลักในการตัดสินใจในการปฏิบัติพฤติกรรมนั้น ๆ โดยผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นชายที่มีความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศมากจะเบี่ยงเบนอารมณ์ทางเพศได้มากกว่าวัยรุ่นชายที่มีความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศน้อย สอดคล้องกับการศึกษาของ พิชญญา พจนโพรธา และคณะ (2560) ที่พบว่า ความรู้เรื่องเพศศึกษาถือเป็นปัจจัยป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชายไทย

ผลการวิจัยพบว่า ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์สามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์จะส่งผลให้วัยรุ่นชายเกิด

การเรียนรู้และจดจำ และต้องการปฏิบัติตามประสบการณ์นั้นหากเป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำ ประทับใจ โดยผลการวิจัยพบว่าวัยรุ่นชายที่มีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์จะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นชายที่ไม่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับการศึกษาของ Tu et al. (2012) ที่พบว่าวัยรุ่นที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าวัยรุ่นที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ

ผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลจากเพื่อนสามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า วัยรุ่นชายที่มีอิทธิพลจากเพื่อนมากจะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นชายที่มีอิทธิพลจากเพื่อนน้อย เนื่องจากวัยรุ่นรับรู้ หรือถูกชักชวน แนะนำจากเพื่อน โดยเพื่อนมีอิทธิพลในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เมื่อกลุ่มเพื่อนมีการกระทำ มีการยอมรับพฤติกรรมนั้น ๆ จึงส่งผลให้เป็นบรรทัดฐานทางสังคมของวัยรุ่นในการแสดงพฤติกรรม สอดคล้องกับการศึกษาของมาลี สมายยิ่ง (2562) ที่พบว่าวัยรุ่นมักแสดงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศผ่านการเลียนแบบเพื่อไม่ให้เกิดความรู้สึกแตกต่างจากคนอื่น และเกิดการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน

ผลการวิจัยพบว่า สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศสามารถทำนายการจัดการอารมณ์ทางเพศด้านการปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นชายได้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า วัยรุ่นชายที่มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากจะปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศมากกว่าวัยรุ่นชายที่มีสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศน้อย เนื่องจากการบริโภคสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศผ่านระบบประสาทสัมผัส ส่งผลให้มีการกระตุ้นการหลั่งฮอร์โมนเพศ จึงเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น เมื่อเกิดอารมณ์ทางเพศจนไม่สามารถควบคุมหรือเบี่ยงเบนได้ วัยรุ่นจึงต้องใช้การจัดการอารมณ์ทางเพศด้วยการปลดปล่อย สอดคล้องกับการศึกษาของธัญญาพัฒน์ คำสีหา, จูไรรัตน์ อาจแก้ว, และภัทรพร เกษสังข์ (2562) ที่พบว่า การสืบค้นข้อมูลที่สุ่มเสี่ยงจะส่งผลทางตรงกับพฤติกรรมเสี่ยง

ทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

พยาบาลควรส่งเสริมให้วัยรุ่นชายรู้เท่าทันหรือเลือกบริโภคสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศอย่างเหมาะสม ส่งเสริมให้เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา เพื่อให้หลักคำสอนต่าง ๆ ได้ขัดเกลาจิตใจ ส่งเสริมให้มีความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศที่ถูกต้อง และส่งเสริมให้ครอบครัวมีการสื่อสารเรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศ เพื่อให้วัยรุ่นชายสามารถเลือกวิธีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการจัดการอารมณ์ทางเพศในวัยรุ่นชาย โดยจัดให้มีกิจกรรมการสร้างความรู้เรื่องการจัดการอารมณ์ทางเพศและการรู้เท่าทันสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ โดยนำหลักคำสอนทางศาสนามาสอดแทรกในแต่ละกิจกรรม และให้ครอบครัวหรือกลุ่มเพื่อนที่มีการจัดการอารมณ์ทางเพศเหมาะสม เข้ามามีส่วนร่วมในการสื่อสารและสนับสนุนให้วัยรุ่นมีการจัดการอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสม

2.2 ควรมีการศึกษาในลักษณะเดียวกับการวิจัยครั้งนี้ โดยศึกษาในวัยรุ่นหญิง เนื่องจากวัฒนธรรมเรื่องเพศของผู้หญิงในสังคมไทยยังคงไม่เปิดกว้าง

เอกสารอ้างอิง

จุฬาลักษณ์ สมภารวงศ์. (2552). *เชาวน์อารมณ์ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา กับการจัดการความขัดแย้ง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชลลดา ไชยกุลวัฒนา, ชณิตา ประดิษฐ์สถาพร, และ แหวดาว คำสียว. (2556). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น จังหวัดพะเยา. *วารสารการพยาบาลและการศึกษา*, 6(พิเศษ), 104–115.

- ทิพย์ศิริ กาญจนวาสี. (2557). *ความตระหนักรู้เรื่องเพศ: ความรู้เรื่องเพศและแนวทางป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญญาพัฒน์ คำสีหา, จุไรรัตน์ อาจแก้ว, และภัทรพร เกษสังข์. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 19: การวิเคราะห์ห้พหุระดับ. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*, 13(3), 26–33.
- นภาพรไพ สาระ, และชุตินา หุ่มเรืองวงษ์. (2559). ความชุกของการมีประสบการณ์ทางเพศและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนหญิงอาชีวศึกษา ในจังหวัดนนทบุรี. *เวชศาสตร์ร่วมสมัย*, 60(2), 215–230.
- เบญจวรรณ ช่วยแก้ว, นฤมล เถ่งไล่, อัครีย์ พิษย์รัตน์, และจันทร์เพ็ญ เลิศวนวัฒนา. (2561). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น จังหวัดตรัง. *วารสารเครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลและการสาธารณสุขภาคใต้*, 5(1), 240–256.
- พิชญา พจนโพธา, ศุภโชค สิงห์กันต์, จิตวี แก้วพรสวรรค์, และสุพร อภินันทเวช. (2560). ทักษะคิดและความรู้เพศศึกษาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายไทยในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารสาธารณสุขศาสตร์*, 47(1), 18–30.
- มาลี สบายยิ่ง. (2562). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสังคมปัจจุบัน. *วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 30(3), 121–127.
- ธรรรงค์ ศรีพล. (2559). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นจังหวัดเลย. *วารสารสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 7 ขอนแก่น*, 23(2), 101–111.
- วรรณศิริ ประจันโน, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์, และพรณา หอมสินธุ์. (2560). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายตามแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม. *วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 29(2), 39–51.
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์. (2558). *คู่มือการเรียนการสอนเรื่องเพศศึกษาและทักษะชีวิตในนักเรียนแบบบูรณาการ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์. (2560). *รายงานประจำปี 2560 สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์*. สืบค้นจาก http://rh.anamai.moph.go.th/download/all_file/index/reportRH/report_rh_60.pdf
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์. (2562). *สถานการณ์อนามัยการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่นและเยาวชน ปี 2562*. สืบค้นจาก http://rh.anamai.moph.go.th/more_news.php?cid=1&filename=index
- ศุภัญญา สุวังษ์. (2558). การศึกษาปัจจัยป้องกันด้านบุคคลและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี. *วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครราชสีมา*, 21(2), 17–26.
- สุมิตตา สว่างทุกข์, และปรีชาดี ทาโน. (2558). การศึกษาการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น. *วารสารเกื้อการุณย์*, 22(2), 41–56.
- อนุชิต วรรกา, มณีรัตน์ ชีระวิวัฒน์, สุปรียา ต้นสกุล, และนิรัตน์ อิมามี. (2558). ทักษะชีวิตกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจังหวัดกาญจนบุรี. ใน *เอกสารการประชุมวิชาการสุศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 17 เรื่อง บทบาทประชาชนกับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพ* (น. 65–81). ม.ป.ท.

- อุมากรณ์ ภัทรวาณิชย์. (2557). ทศนคติทางเพศของประชากรรุ่นใหม่. ใน *เอกสารการประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 10 เรื่อง การเกิดกับความมั่นคงในประชากรและสังคม* (น. 233–249). ม.ป.ท.
- Abramson, P. R. (1983). *Adolescents, sex, and contraception*. University of Michigan.
- Atwood, K. A., Zimmerman, R., Cupp, P. K., Fongkaew, W., Miller, B. A., Byrnes, H. F., ... Chookhare, W. (2012). Correlates of precoital behaviors, intentions, and sexual initiation among Thai adolescents. *The Journal of Early Adolescence*, 32(3), 364–386. doi:10.1177/0272431610393248
- Lam, A. G., Russell, S. T., Tan, T. C., & Leong, S. J. (2007). Maternal predictors of noncoital sexual behavior: Examining a nationally representative sample of Asian and white American adolescents who have never had sex. *Journal of Youth and Adolescence*, 37(1), 62–73. doi:10.1007/s10964-007-9223-1
- National AIDS Management Center. (2015). *Thailand AIDS response progress report 2015 Reporting period: Fiscal year of 2014*. Nonthaburi: Author.
- Tabachnick, B. G., & Fidell, L. S. (2007). *Using multivariate statistics* (5th ed.). New York: Allyn and Bacon.
- Tu, X., Lou, C., Gao, E., Li, N., & Zabin, L. S. (2012). The relationship between sexual behavior and nonsexual risk behaviors among unmarried youth in three Asian cities. *The Journal of Adolescent Health*, 50(Suppl. 3), 75–82. doi:10.1016/j.jadohealth.2011.12.010
- UNICEF Thailand. (2018). *A situation analysis of adolescents in Thailand 2015–2016*. Bangkok: Author.
-